

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Pavla Simona, Mgr. Víta Bičáka, JUDr. Romana Fialy, Mgr. Jitky Zavřelové a JUDr. Tomáše Rychlého, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu** na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Městským soudem v Praze**, ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 28 Co 184/2022, v řízení o žalobě na zaplacení částky 30 000 Kč s příslušenstvím: **žalobkyně ARCHITEAM PROJEKTOVÁ KANCELÁŘ, s. r. o.**, se sídlem Brno, Dominikánské náměstí 342/19, IČO 27755690, zastoupeného Mgr. Petrem Martinů, advokátem se sídlem Ostopovice, Sadová 348/15 a **žalované České pošty, s. p.**, se sídlem Praha 1, Politických vězňů 909/4, IČO 47114983,

t a k t o :

Návrh **s e o d m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podáním doručeným dne 22. 6. 2023 zvláštnímu senátu pro rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zvláštní senát“) navrhuje Český telekomunikační úřad (dále též jen „ČTÚ“ či „navrhovatel“), aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc podle § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon č. 131/2002 Sb.“), který dle jeho názoru vznikl mezi ním a Městským soudem v Praze (dále též jen „městský soud“), rozhodujícím v občanském soudním řízení, ve věci žaloby na zaplacení částky 30 000 Kč s příslušenstvím.

[2] Z obsahu předloženého soudního spisu Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 13 C 40/2018 zvláštní senát zjistil následující skutečnosti:

[3] Žalobkyně se žalobou podanou k Obvodnímu soudu pro Prahu 1 (dále též jen „obvodní soud“) domáhala po žalované zaplacení 30 000 Kč s příslušenstvím z titulu náhrady škody. Dle žalobního tvrzení podala žalobkyně dne 31. 8. 2017 u žalované doporučenou zásilku, adresovanou Botanické zahradě Praha. Obsahem zásilky byla soutěžní nabídka žalobkyně do veřejné zakázky (soutěž o návrh dle § 143 a násl. zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek) vyhlášené posledně uvedeným subjektem jako zadavatelem. Žalobkyně požadovala po žalované doručení uvedené zásilky do přesně stanoveného času, zásilka však ve stanovené době doručena nebyla. Žalovaná své pochybení v rámci

reklamačního řízení uznala a vrátila žalobkyni cenu za poskytnutou službu ve výši 135 Kč. Žalobkyně nicméně po žalované požaduje i úhradu náhrady škody, která jí v důsledku pozdního doručení zásilky vznikla. Tato škoda je dle žalobkyně představována náklady vynaloženými na vypracování soutěžní nabídky externí spolupracovnící žalobkyně; jelikož byla nabídka (zaviněním žalované) zadavatelem pro opožděnost vyloučena ze zadávacího řízení, vynaložila žalobkyně náklady na vypracování uvedené nabídky ve výši 30 000 Kč zbytečně.

[4] Usnesením obvodního soudu ze dne 17. 7. 2018, čj. 13 C 40/2018-25, bylo řízení o žalobě zastaveno s tím, že věc bude po právní moci usnesení postoupena ČTÚ. Obvodní soud při svém rozhodování vycházel z úvahy, že věc má být pořadem práva projednána ve správním řízení, neboť jde o nesouhlas žalobkyně s vyřízením její reklamace [§ 36a odst. 1 písm. e), § 6a odst. 1 zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů; dále jen „zákon o poštovních službách“]. K odvolání žalobkyně bylo toto usnesení změněno usnesením městského soudu ze dne 19. 9. 2018, čj. 28 Co 303/2018-34, tak, že řízení o žalobě se nezastavuje. Městský soud, oproti obvodnímu soudu, zaujal názor, že ve věci jde o tvrzené porušení obecné smluvní povinnosti (nejde o spor z poskytování poštovních služeb dle § 4 až § 15 zákona o poštovních službách), a proto spor nespadá do *věcné působnosti* ČTÚ, ale naopak do pravomoci soudů.

[5] Vázán tímto právním názorem obvodní soud žalobu projednal a rozsudkem ze dne 9. 3. 2020, čj. 13 C 40/2018-50, jí vyhověl. K odvolání žalovaného byl rozsudkem městského soudu ze dne 12. 5. 2021, čj. 28 Co 361/2020-95, rozsudek obvodního soudu potvrzen. Oba rozsudky byly následně napadeny žalovaným žalobou pro zmatečnost. Tato žaloba byla usnesením obvodního soudu ze dne 31. 1. 2022, čj. 13 C 40/2018-112, zamítnuta. K odvolání žalovaného městský soud **usnesením ze dne 21. 7. 2022, čj. 28 Co 184/2022-143** (ve znění opravného usnesení ze dne 2. 8. 2022, čj. 28 Co 184/2022-145) změnil napadené usnesení obvodního soudu tak, že se rozsudek obvodního soudu ze dne 9. 3. 2020 i rozsudek městského soudu ze dne 12. 5. 2021 zrušují a řízení o žalobě se zastavuje (výrok I.). Současně rozhodl tak, že po právní moci tohoto usnesení bude věc postoupena ČTÚ (výrok II.) a rozhodl o nákladech řízení (výrok III.). Svůj postup městský soud odůvodnil tím, že žalobkyni uplatněný nárok má souvislost s reklamovanou poštovní službou, neboť vyvstal z porušení uzavřené poštovní smlouvy žalovanou. S odvoláním na právní názor vyslovený v usnesení zvláštního senátu ze dne 8. 9. 2019, čj. Konf 14/2019-14, uvedl, že je-li předmětem smlouvy poskytnutí poštovní služby, jedná se vždy o poštovní smlouvu ve smyslu § 5 zákona o poštovních službách. Příslušný rozhodnout o právech a povinnostech vyplývajících z poštovní smlouvy, mají-li souvislost s reklamovanou poštovní službou, je vždy ČTÚ, a to včetně uplatněného nároku na náhradu škody. Dovolání žalobkyně proti tomuto usnesení odmítl Nejvyšší soud pro objektivní nepřipustnost usnesením ze dne 21. 2. 2023, čj. 23 Cdo 134/2023-159.

[6] Je třeba též zmínit, že ještě před vyvoláním soudního řízení se žalobkyně v souvislosti s vadným doručením výše uvedené zásilky obrátila s reklamací na žalovanou. Ta reklamaci vyhověla dne 14. 9. 2017 a žalobkyni vrátila částku zaplacenou za danou poštovní službu. Následně se žalobkyně obrátila na žalovanou opakovaně, a to dne 18. 10. 2017, kdy jí vyzvala k náhradě škody ve výši 30 000 Kč z titulu porušení jejích povinností plynoucích z uzavřené poštovní smlouvy. Žalovaná tento požadavek odmítla dopisem ze dne 4. 1. 2018. Proti

pokračování

tomuto postupu podala žalobkyně k ČTÚ námitku dle § 6a odst. 1 zákona o poštovních službách. Řízení o této námitce ČTÚ, s odkazem na § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, zastavil usnesením ze dne 1. 2. 2018, čj. ČTÚ-3 385/2018-637/III. vyř. – On T. Důvodem tohoto postupu bylo opožděné podání námítky proti reklamaci; ta dle názoru ČTÚ byla (kladně) vyřízena již dne 14. 9. 2017.

[7] ČTÚ, kterému byla věc městským soudem postoupena, s tímto postoupením nesouhlasí, popírá svou *kompetenci* daný spor rozhodnout a podal proto návrh na rozhodnutí kompetenčního sporu, který dle jeho názoru vznikl mezi ním a Městským soudem v Praze.

[8] Ve svém návrhu ČTÚ poukazuje na to, že podle § 36a odst. 1 písm. e) zákona o poštovních službách rozhoduje ve sporech, stanoví-li to tento zákon. Podle § 6 odst. 1 a 2 zákona o poštovních službách je ČTÚ povolán rozhodovat o námitkách proti vyřízení reklamace při poskytování poštovní služby; na návrh přitom může rozhodnout o právech a povinnostech účastníků řízení vyplývajících z poštovní smlouvy nebo tohoto zákona. Odkaz městského soudu na právní názor vyslovený v usnesení zvláštního senátu čj. Konf 14/2019-14 považuje navrhovatel za nepřiléhavý. Zvláštní senát zde konstatoval, že pravomoc ČTÚ je založena širěji než jen pro rozhodování o námitkách proti vyřízení reklamace, ale zahrnuje též rozhodování o sporech vyplývajících z poskytování poštovních služeb a jejich předmětem musí být práva a povinnosti plynoucí z poštovní smlouvy nebo zákona o poštovních službách. Tato práva však musejí mít souvislost s reklamovanou poštovní službou. Na nyní projednávanou věc však tento právní názor aplikovat nelze, neboť mezi žalobkyní a žalovanou nevznikl spor ohledně vadného plnění poštovní služby; výsledky reklamačního řízení žalobkyně nezpochybňuje. Pravomoc ČTÚ rozhodovat spory je vázána nejen na splnění hmotně právní podmínky (práva a povinnosti plynoucí z poštovní smlouvy nebo zákona o poštovních službách), ale i podmínky procesní. Rozhodování podle § 6a odst. 2 věty druhé zákona o poštovních službách se totiž odehrává v řízení podle § 6a odst. 1 tohoto zákona, tj. v námitkovém řízení. Je tedy imanentně svázáno s řízením o námitce proti vyřízení reklamace. Není-li tedy vedeno námitkové řízení (ve věci reklamace), nemůže ČTÚ rozhodovat o právech a povinnostech vyplývajících z poštovní smlouvy, respektive zákona o poštovních službách.

[9] Kromě toho má navrhovatel za to, že uplatněný nárok na náhradu škody nelze spojit s rozhodováním o právech a povinnostech z poštovní smlouvy či zákona o poštovních službách. Žalobkyní požadovaná částka nepředstavuje škodu vzniklou při poskytování poštovní služby a nelze na ní vztáhnout ustanovení poštovní smlouvy či zákona o poštovních službách upravujících náhradu škody. V daném případě nebyla poštovní zásilka poškozena a nedošlo k její ztrátě; nenastala tedy škodní událost, předvídaná § 13 odst. 1 zákona o poštovních službách. Současně nebyla poštovní smlouvou sjednána ani odpovědnost žalované za vznik jiného druhu škody. Na danou věc je podle navrhovatele aplikovatelný právní názor vyslovený v obdobné věci v usnesení zvláštního senátu ze dne 20. 3. 2019, čj. Konf 45/2018-12.

[10] Dle názoru navrhovatele je tedy k projednání a rozhodnutí dané věci založena obecná pravomoc soudů v občanském soudním řízení (§ 7 o. s. ř.). Navrhl proto, aby zvláštní senát vyslovil, že příslušný vydat rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod

sp. zn. 13 C 40/2018 je soud a aby zvláštní senát současně zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 7. 2022 čj. 28 Co 184/2022-143, ve znění opravného usnesení tohoto soudu ze dne 2. 8. 2022, čj. 28 Co 184/2022-145.

[11] Podle § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., se podle tohoto zákona postupuje při kladných nebo záporných kompetenčních sporech o pravomoc nebo věcnou příslušnost (dále jen „pravomoc“) vydat rozhodnutí, jehož stranami jsou soudy a orgány moci výkonné, územní, zájmové nebo profesní samosprávy.

[12] Z ustanovení § 1 odst. 2 téhož zákona plyne, že kompetenčním sporem je buď spor, ve kterém si jedna strana osobuje pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků, o níž již druhá strana vydala pravomocné rozhodnutí (pozitivní kompetenční spor), anebo spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků (spor negativní).

[13] Takto vymezené kompetenční spory projednává a rozhoduje zvláštní senát (srov. § 2 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb.). Ten pak rozhodne, kdo je příslušný vydat rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení (§ 5 odst. 1 téhož zákona).

[14] V nyní projednávané věci uplatňuje žalobkyně proti žalované nárok na náhradu škody. Jde tedy o spor povstálý z práva soukromého, k jehož projednání a rozhodnutí jsou zásadně věcně příslušné soudy v občanském soudním řízení (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). Není nicméně vyloučeno, aby i tento typ sporů byl vyňat z věcné příslušnosti soudů a k jeho projednání a rozhodnutí byl povolán jiný orgán, stanoví-li tak zvláštní zákon (§ 7 odst. 1 *in fine* s. ř. s.). Taková výjimka ovšem musí být zákonem založena výslovně a jednoznačně; v pochybnostech o rozhraničení věcné příslušnosti moci soudní a výkonné je třeba se přiklonit k restriktivnímu výkladu těchto výjimek (viz například unesení zvláštního senátu ze dne 13. 4. 2010, čj. Konf 108/2009-11).

[15] Není pochyb o tom, že v oblasti poskytování poštovních služeb taková výjimka zakotvena je, neboť podle § 6a písm. e) tohoto zákona *Úřad [ČTÚ] podle tohoto zákona rozhoduje ve sporech, stanoví-li tak tento zákon*. Z pohledu projednávané věci je podstatné ustanovení § 6a tohoto zákona, podle kterého *pokud provozovatel nevyhoví nebo nevyřídí reklamaci vad poskytované poštovní služby, je odesílatel nebo adresát oprávněn podat u Úřadu návrh na zahájení řízení o námitce proti vyřízení reklamace bez zbytečného odkladu, nejpozději však do 1 měsíce ode dne doručení vyřízení reklamace nebo marného uplynutí lhůty pro její vyřízení, jinak právo uplatnit námitku zanikne* (odst. 1 věta první). *Neuzavřou-li účastníci řízení smír nebo Úřad tento smír neschválí, Úřad rozhodne o tom, zda byla reklamace vyřízena řádně či nikoli. Na návrh Úřad rozhodne v řízení podle odstavce 1 o právech a povinnostech účastníků řízení vyplývajících z poštovní smlouvy nebo tohoto zákona* (odst. 2 věta první a druhá).

[16] K otázce věcné příslušnosti ČTÚ rozhodovat spory vzniklé v oblasti poskytování poštovních služeb se zvláštní senát již v minulosti vyjádřil, a to v usneseních ze dne 20. 3. 2019, čj. Konf 45/2018-12, a ze dne 8. 10. 2019, čj. Konf 14/2019-14.

pokračování

[17] V usnesení čj. Konf 14/2019-14 zvláštní senát (v odst. [22] a [23] odůvodnění) uvedl, že „[d]le § 6a odst. 2 věty druhé zákona o poštovních službách navrhovatel v řízení o námitkách rozhoduje rovněž o právech a povinnostech účastníků řízení vyplývajících z poštovní smlouvy nebo tohoto zákona. **Jeho pravomoc je tedy založena šířeji než jen na rozhodování o námitkách proti vyřízení reklamace vad služby**, k tomu je totiž dostatečná již věta první citovaného ustanovení. Druhá věta musí mít svůj samostatný smysl, jinak by v zákoně nebyla uvedena, a je jím právě **rozšíření pravomoci navrhovatele na práva a povinnosti z poštovní smlouvy nebo zákona o poštovních službách**. Tyto práva a povinnosti však musí mít souvislost s reklamovanou poštovní službou. **K tomu, aby mohl navrhovatel rozhodovat spory dle § 6a zákona o poštovních službách musí tedy jít o spory vyplývající z poskytování poštovních služeb a jejich předmětem musí být práva a povinnosti vyplývající z poštovní smlouvy nebo zákona o poštovních službách.**“ (zvýraznění doplněno).

[18] Zvláštní senát tedy vyslovil názor, že (i) ČTÚ je povolán nejen k řešení sporů o samotnou reklamaci poštovní služby, ale (ii) rozhoduje i o (jiných) právech a povinnostech plynoucích z poštovní smlouvy či zákona o poštovních službách, (iii) mají-li souvislost s reklamovanou poštovní službou; implicitně z odůvodnění tohoto usnesení (odst. [21]) lze též dovodit, že (iv) odpovídající nároky musí být uplatněny v rámci reklamačního řízení vedeného dle § 6a odst. 1 zákona o poštovních službách.

[19] V rámci řízení vedeného ČTÚ lze tedy projednat a rozhodnout i spory o náhradu škody, je-li její vznik spojován s porušením podmínek poštovní smlouvy či s porušením zákona o poštovních službách. Pro úplnost lze dodat, že věcné vymezení odpovědnosti za škodu při poskytování poštovních služeb zakotvené zákonem o poštovních službách (§ 12 až § 14) či poštovní smlouvou (jde o smlouvu uzavíranou v oblasti práva soukromého, kde se uplatní smluvní autonomie jejích stran) má vliv na věcné posouzení uplatněného nároku (otázka úspěchu v řízení), nikoli však na věcnou příslušnost ČTÚ a jeho pravomoc ve věci rozhodnout. Touto optikou tedy bude věcná příslušnost soudů v občanském soudním řízení ve sporech o náhradu škody uplatňované proti provozovateli poštovních služeb dána pouze tehdy, nemá-li vznik škody původ v poskytování poštovních služeb (k výkladu tohoto pojmu viz též rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2021, čj. 8 As 70/2018-100), případně půjde-li o náhradu nemajetkové újmy, jako tomu bylo například ve věci sp. zn. Konf 45/2108, kde zvláštní senát určil, že příslušným vydat rozhodnutí ve věci tvrzené nemajetkové újmy (spočívající v nerespektování požadavku na zasílání písemností na jinou adresu žalobce) je soud .

[20] Závěr, že ČTÚ je věcně příslušným projednat a rozhodnout veškeré spory o náhradu škody vzniklé při poskytování poštovních služeb, mají-li svůj původ v porušení poštovní smlouvy či zákona o poštovních službách, ob stojí i ve světle právní úpravy Evropské unie (zvláštní senát nepřehlédl, že zákon o poštovních službách implementuje příslušnou směrnici, pokud jde o práva a povinnosti vznikající při poskytování poštovních služeb – viz jeho § 1 odst. 1). Směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/67/ES ze dne 15. prosince 1997 o společných pravidlech pro rozvoj vnitřního trhu poštovních služeb Společenství a zvyšování kvality služby výslovně předpokládá, že členské státy zajistí *stanovení transparentních, jednoduchých a nenákladných postupů pro projednávání reklamací uživatelů pro případ ztráty, poškození, úbytku obsahu nebo nesouladu s normami kvality* a dále *přijmou opatření k zajištění, aby tyto postupy umožňovaly spravedlivé a rychlé řešení sporů s poskytnutím*

odškodnění nebo náhrady v oprávněných případech. Současně, *aniž jsou dotčeny jiné opravné prostředky podle vnitrostátních právních předpisů a právních předpisů Společenství, zajistí členské státy, aby uživatelé [...] mohli předložit příslušným vnitrostátním orgánům případy, kdy reklamace uživatelů na poskytovatele všeobecných služeb nebyly uspokojivě vyřešeny.* Současně směrnice v čl. 22 předpokládá existenci národní regulačního orgánu (zde ČTÚ), jehož povinností je mj. *zajišťovat soulad s povinnostmi podle této směrnice.*

[21] Jestliže tedy směrnice předpokládá existenci národní regulační autority, která zajistí plnění povinností z ní plynoucích, a současně požaduje nastavení mechanismů umožňujících efektivní řešení reklamací poštovních služeb, včetně nároků na odškodnění a náhrad, je zřejmé, že nic nebrání tomu, aby reklamační řízení, včetně rozhodování o nárocích spojených s reklamací, mohl vyřizovat jiný orgán než soud. Stanovení procesních mechanismů, včetně určení orgánů, které budou příslušná řízení vést a rozhodovat v nich, je ostatně výlučně věcí vnitrostátní úpravy, do které z povahy věci evropská regulace zasahovat nemůže (musí být zajištěn pouze cíl sledovaný směrnicí

[22] Zbývá tedy posoudit, zda žalobkyní vyvolaný spor je sporem vyplývajícím z poskytování poštovních služeb a zda se žalobní nárok opírá o tvrzení o porušení povinností žalované vyplývajících z poštovní smlouvy nebo zákona o poštovních službách. Dle názoru zvláštního senátu o tom není pochyb. Jak bylo podrobně popsáno výše v odst. [3] a [6], žalobkyně uzavřela poštovní smlouvu s žalovanou, jejímž předmětem bylo doručení listovní zásilky za blíže stanovených podmínek. Využila-li žalobkyně nabídku poštovní služby žalované v podobě služby „EMS – vnitrostátní“, akceptovala tím nabídku na uzavření poštovní smlouvy (§ 4 odst. 1 zákona o poštovních službách, § 5 tohoto zákona). Současně žalobkyně tvrdí, že žalovaná podmínky uzavřené poštovní smlouvy nedodržela, v důsledku čehož jí vznikla škoda, jejíž náhrady se po žalované domáhá. Za této situace **byl orgánem věcně příslušným k projednání tohoto nároku a rozhodnutí o něm, ČTÚ.**

[23] Vyslovil-li zvláštní senát v usnesení čj. Konf 14/2019-14, že takový nárok musí být uplatněn v rámci reklamačního řízení (viz odst. [18] výše), neznamená to, že nestalo-li se tak, pravomoc žalovaného není založena (a konsekventně je tím založena obecná pravomoc soudu ve smyslu § 7 o. s. ř.). Spojení takového návrhu s námitkou proti vyřízení reklamace je nutno chápat jako procesní podmínku, umožňující ČTÚ tento nárok **věcně** projednat; pokud je návrh podán mimo proces reklamace, jde *stricto sensu* o návrh zjevně nepřipustný a řízení o něm musí být zastaveno ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Opačný přístup je nejen právně neudržitelný, ale mohl by ve svých důsledcích vést i k účelovému jednání žadatele, který by si tímto způsobem vybíral jiný orgán, který by jeho věc projednal (tzv. *forum shopping*).

[24] Právě tento aspekt věci je ovšem pro nyní projednávaný případ významný. Jak bylo již opakovaně uvedeno, žalobkyně uplatnila reklamaci proti vadnému doručení poštovní zásilky, tato reklamace byla žalovanou uznána za oprávněnou (14. 9. 2017); žalobkyně se proti tomuto vyřízení reklamace nebránila postupem dle § 6a odst. 1 zákona o poštovních službách. Nárok na náhradu vzniklé škody uplatnila až jako druhou reklamaci, kterou žalovaná odmítla uznat (4. 1. 2018). Proti vyřízení této reklamace podala žalobkyně námitku ve smyslu výše citovaného ustanovení a ČTÚ o této námitce rozhodl (1. 2. 2018). Fakt, že námitku neprojednal meritorně, ale řízení o ní zastavil, není podstatný; rozhodující je, že

pokračování

ČTÚ nepopřel svou věcnou příslušnost k projednání námitky (spojené s nárokem na náhradu škody), pouze shledal procesní důvody, pro které bylo nutno řízení o ní zastavit. Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí nedomáhala soudní ochrany ve správním soudnictví (k tomuto postupu viz usnesení zvláštního senátu ze dne 20. 9. 2007, čj. Konf 22/2006-8).

[25] Esenciální podmínkou pro to, aby byla založena pravomoc zvláštního senátu, je vždy existence kompetenčního sporu. Z výše popsanych skutečností ovšem vyplývá, že svou pravomoc o nároku žalobkyně popřel toliko soud (Městský soud v Praze rozhodující v občanském soudním řízení), nikoli však správní orgán (navrhovatel), který řízení o námitce proti vyřízení reklamace (spojené s uplatněným nárokem na náhradu škody) zastavil pro opožděnost námitky [neodložil tedy věc podle § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu, jak by učinil, měl-li by za to, že věc má být projednána soudy]. Pozdější podání návrhu na rozhodnutí kompetenčního sporu na tom ničeho nemění. O žalobkyní uplatněném nároku na náhradu škody tedy již bylo pravomocně (byť nikoliv meritorně) rozhodnuto orgánem k tomu věcně příslušným a vedení dalšího řízení o něm je tak již vyloučeno. Pro úplnost zvláštní senát poznamenává, že tento závěr nemůže být chápán jako *denegatio iustitiae*, tedy odepření přístupu žalobkyně k (přímé či zprostředkované) soudní ochraně jejích práv. Jak již bylo naznačeno v předchozím odstavci, žalobkyně měla možnost se proti rozhodnutí žalované o zastavení jejího (druhého) námitkového řízení bránit cestou správní žaloby, což neučinila; namísto toho však podala ve věci téhož nároku žalobu u soudu v řízení vedeném dle části třetí o. s. ř.

[26] Vzhledem k uvedeným skutečnostem je zřejmé, že tvrzený negativní kompetenční spor neexistuje. Zvláštnímu senátu nezbylo, než návrh na zahájení řízení o kompetenčním sporu odmítnout [§ 4 zákona č. 131/2002 Sb., a § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 23. prosince 2024

Havelec

Mgr. Radovan

předseda zvláštního senátu